

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Szegedi Ítéltábla dr. Czirják László ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** alatti lakos I. r. és **II.rendű felperes neve (címe)** alatti lakos II. r. felpereseknek - a dr. Kőszegfalvi Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen öröklés megállapítása iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2009. május 21. napján kelt 1.P.22.264/2008/15. számú ítélete ellen az I. és II. r. felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott fellebbezési eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy az I. r. felperes által a Magyar Államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 196.600.- (Egyszázkilencvenhatezer-hatszáz) Ft-ra leszállítja és megállapítja, hogy a további le nem rótt ugyancsak 196.600.- (Egyszázkilencvenhatezer-hatszáz) Ft elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 100.000-100.000.- (Egyszázezer-egyszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Köteles az I. r. felperes megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 196.600.- (Egyszázkilencvenhatezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a 196.600.- (Egyszázkilencvenhatezer-hatszáz) Ft feljegyzett másodfokú eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS :

Az alperes néhai **örökhagyó** házastársa, az I. és II. r. felperesek a testvérei. Az örökhagyó és az alperes 1986-ban kötöttek házasságot, a '90-es évek elejéig az örökhagyó tulajdonát képező **ingatlan-1 címe** ingatlanban éltek. Ekkor az alperes a saját tulajdonában álló **ingatlan-2 címe** alatti magánházba költözött, míg a néhai továbbra is a tanyában lakott. Az örökhagyó a tanya körüli földterületeken gazdálkodó tevékenységet folytatott, majd 1994. őszét követően e tevékenységet már a házastársak együtt végezték akként, hogy közösen művelték mindkettejük földjeit. Mind a néhai, mind az alperes rendszeresen járt házastársa ingatlanába, ott több éjszakát is töltöttek, gyakran együtt kirándultak, családi eseményeken, társadalmi rendezvényeken együtt jelentek meg. A háztartási munkát, főzést az alperes végezte saját ingatlanában, míg a bevásárlást közösen intézték. A néhait betegsége idején az alperes szállította orvoshoz, kórházba. **Örökhagyó** 2007. április 2. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. A közjegyző az 5321.Kjő.237/2007/32. számú hagyatékátadó végzésével a **ingatlan-1 címe**, 6.000.000.-Ft értékű ingatlan egészét - **személy-1** özvegyi haszonélvezeti jogával terhelt - ági öröklés jogcímén ideiglenes hatállyal egymás között egyenlő arányban az örökhagyó testvéreinek, az I. és II. r. felpereseknek adta át azzal, hogy azt az alperes özvegyi haszonélvezeti joga terheli. A **ingatlan-3 címe** alatti 4 hektár, 6591 négyzetméter területű, 51,39 AK. jövedelmű, 2.795.660.-Ft értékű ingatlant, a 126.300.-Ft összegű nyugellátást, az ... Bank Nyrt-nél az örökhagyó nevére vezetett folyószámla elhalálozás napi 1.129.298.-Ft összegű egyenlegét, a ... szövetkezetnél az örökhagyó nevére nyilvántartott 179.386.-Ft vagyoni hozzájárulást és 5.000.-Ft jegyzett részjegytőkéjét, összesen 223.000.-Ft névértékű kárpótlási jegyet, 4 db különböző típusú és értékű mezőgazdasági gépet törvényes házastársi öröklés jogcímén ideiglenes hatállyal az alperesnek adta át. Hagyatéki teherként vette figyelembe a temetési költség 239.370.-Ft-os, a halotti tor 198.540.-Ft-os, a kórház napidíj 900.-Ft-os, a ... tagdíj 3.500.-Ft-os és a hagyaték megszerzésével kapcsolatban felmerült költség 77.592.-Ft-os összegét. A közjegyző tájékoztatta a felpereseket, hogy az ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzéssel figyelembe nem vett igényeiket perben érvényesíthetik.

A felperesek keresetükben - tartalmát illetően - annak megállapítását kérték, hogy az alperes az öröklésből kiesett, a hagyatékátadó végzésben felsorolt és részére törvényes öröklés címén átadott vagyontárgyak tulajdonjogát nem szerezte meg, az a felpereseket illeti egymás között egyenlő arányban, továbbá a **ingatlan-1** tulajdonjogát a felperesek az alperes haszonélvezeti jogától mentesen szereztek meg. Keresetük indokolása szerint az örökhagyó és az alperes életközössége a hagyaték megnyílta időpontjában már nem állott fenn, azt 1992-ben megszakították, ezért az alperes, mint az örökhagyó túlélő házastársa a néhai után törvényes öröklésre nem jogosult.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult arra hivatkozással, hogy a néhai halála időpontjáig életközösségben éltek, az elkülönült ingatlanhasználat ellenére életközösségük nem szakadt meg, ezért a hagyatékot a törvényes öröklés szerint kellett átadni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 300.000.-Ft + ÁFA perkoltséget, míg az I. r. felperest az állam javára 393.000.-Ft eljárási illetékben marasztalta.

A bizonyítási eljárás során meghallgatott tanúk vallomásait mérlegelve azt állapította meg, hogy a volt házastársak huzamos ideje külön ingatlant használtak, viszonyukra ennek ellenére a házassági életközösség valamennyi egyéb ismérve jellemző volt, így az érzelmi kapcsolat, egymás kölcsönös támogatása és a gazdasági együttműködés egyaránt. Kifejtette, hogy az érdektelen tanúvallomások az alperes állítását támasztották alá a tekintetben, hogy a néhai és az alperes bensőséges, harmonikus kapcsolatban élt, mindezt kívülálló személyek számára is egyértelműen kifejezésre juttatták. Önmagában a házastársak elkülönült ingatlanhasználatát nem volt alkalmas és elégséges annak megállapítására, hogy életközösségük a felperesek által megjelölt időpontban megszakadt. Az együttélés tényét nem cáfolta, hogy a néhai saját nevére ingatlant vásárolt, az örökhagyó kézírásával készült, a felperesek által becsatolt levél pedig dátum és aláírás hiányában bizonyítékként nem volt értékelhető. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a közvetlen hozzátartozók tanúvallomását elfogultságuk okán, és mint szükségtelent mellőzte a **távközlési szolgáltató** megkeresését az örökhagyó telefonbeszélgetéseit illetően. Valamennyi peradat együttes mérlegelése alapján a felperesek állítását, nevezetesen, hogy az öröklés megnyílt időpontjában a házastársak közötti életközösség már nem állt fenn, nem ítélte bizonyítottnak, ezért a túlélő házastárs öröklésből való kiesését nem találta megállapíthatónak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helytadó döntés meghozatalát kérték. Fellebbezésükben a **ingatlan-3 címe**, 4 ha, 6591 négyzetméter alapterületű ingatlant illetően annak megállapítását kérték, hogy azt egymás között egyenlő arányban ági vagyon jogcímén megörökölték. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves mérlegelése eredményeként helyezkedett arra az álláspontra, hogy a néhai és az alperes életközössége az öröklés megnyílt időpontjában fennállt. Sérelmezték a hozzátartozók tanúvallomásának kirekesztését a tényállás megállapítása köréből, megítélésük szerint a rokonok tudnak a házastársak valós belső viszonyáról számot adni. Érvelésük szerint a harmonikus kapcsolatot a házaspár csak a külső szemlélők számára, a jó viszony látszatának fenntartása érdekében mutatták, így az életközösség fennállását alátámasztó tanúvallomások - szemben a hozzátartozói

nyilatkozatokkal - nem alkalmasak az alperesi állítás igazolására. Tévesnek ítélték az elsőfokú bíróság következtetését arra vonatkozóan, hogy a néhai és az alperes közösen

folytattak mezőgazdasági termelést, ezt **tanú-10** érdektelen tanú vallomása cáfolta. Kiemelték, hogy a házastársak közös bankszámlával nem rendelkeztek, az örökhagyó más részére adott meghatalmazást saját bankszámlájához, amely megítélésük szerint a közös gazdálkodás tényének ellentmond. Véleményük szerint **tanú-20** nyilatkozatából egyértelműen megállapítható volt, hogy **örökhagyó** nem élt együtt az alperessel, az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem vette figyelembe az érdektelen tanúvallomást a tényállás megállapítása során. További tanúk meghallgatását kérték utalva arra, hogy a nevezett személyek pontos adatai utóbb, csak a fellebbezési eljárásban váltak ismertté számukra. Csatolták a 4.Kjő.2410/1990/3. számú jogerős hagyatékátadó végzést, valamint a ... Körzeti Földhivatal 51.995/1990. számú határozatát, amellyel igazolni kívánták a fentebb jelölt ingatlan ági vagyon jellegét, valamint azt, hogy ez az örökhagyó részére átadott földterület utóbb önálló külterületi ingatlanként került kimérésre, ezért az alperes arra öröklés jogcímén nem tarthat igényt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte az általa az elsőfokú eljárásban előadottakra hivatkozással. Vitatta a fellebbezésben megjelölt ingatlan ági vagyoni jellegét.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperesek keresetüket elsődlegesen arra alapították, hogy az alperes az öröklésből kiesett, mert közte és az örökhagyó között az életközösség éveivel az öröklés megnyíltát megelőzően megszakadt és annak helyreállítására nem volt remény. E tekintetben a bizonyítás a felpereseket terhelte (Pp. 164. § (1) bekezdés). Az elsőfokú bíróság által széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként azonban nem lehetett megállapítani azt, hogy az örökhagyó és az alperes közötti életközösség nem állt fenn.

A házassági életközösség ismérve a közös gazdálkodás, egymás kölcsönös támogatása, testi és érzelmi kapcsolat és a tényleges együttélés megvalósulása. Ezen elemek nem mindegyike tekinthető az életközösség megállapítása szempontjából szükségképpen tartalmi elemnek, így a tényleges együttélés, a közös ingatlanhasználat hiánya nem feltétlenül eredményezi az életközösség megszakadásának megállapíthatóságát. A különélés a házassági kapcsolatnak, e kapcsolat teljes felszámolási szándékával történő, és a kötelék felbontása nélküli megszakítása. A házastársak egymástól való fizikai értelemben vett távolléte, amely nélkülözi a házastársi kapcsolat felszámolására irányuló akaratukat, nem minősül jogi szempontból különélésnek. Emiatt lényeges a házastársak kapcsolatának vizsgálata az életközösség egyéb ismérveit illetően is, ugyanis csak ezek együttes mérlegelése alapján lehet következtetéseket levonni az életközösség fennállására.

A perbeli esetben a tanúvallomások alapján kétségtelenül megállapítható volt, hogy a házaspár életközössége nem volt szokványos, ténylegesen két önálló háztartást tartottak fenn, ennek ellenére az érzelmi, gazdasági közösséget az örökhagyó haláláig mindvégig fenntartották. Nem vitásan a néhai és az alperes nem fiatalon, olyan életszakaszukban kötöttek házasságot, amikor már mindketten önálló,

berendezett ingatlannal rendelkeztek, így érthető és egyben életszerű is, hogy azt nem kívánták felszámolni, ezért házasságkötésük ellenére - a házasságuk első néhány évét leszámítva - mindketten a saját ingatlanukat használták, sajátos, ún. kétlaki életformát alakítottak ki. Több érdektelen tanú vallomása - így **tanú-16**, **tanú-17**, **tanú-19** és **tanú-3** nyilatkozata is - alátámasztotta azt, hogy az alperes gyakran tartózkodott a néhai tanyás ingatlanában, ott házimunkát végzett, az éjszakákat is ott töltötte, míg **tanú-18** vallomása alkalmas volt annak igazolására, hogy az örökhagyó rendszeresen látogatta az alperest, együtt étkeztek, közösen bevásároltak, azaz az elkülönült ingatlanhasználat ellenére - a házastársak közötti munkamegosztás megtartása mellett - kapcsolatuk folyamatosan fennállt. Ilyen körülmények között ez az életforma nem ad alapot annak megállapítására, hogy az életközösségük megszakadt, a fentiek felül pedig számos további tény utal arra, hogy közöttük az érzelmi, gazdasági közösség mindvégig megmaradt. **Tanú-15**, **tanú-21**, **tanú-2**, és **tanú-4** vallomásából megállapítható volt, hogy az örökhagyó és az alperes közös utazásokon vettek részt, családi, társadalmi eseményeken együtt jelentek meg, viselkedésükből egyértelműen megállapítható volt, hogy harmonikus, mély érzelmi alapokon nyugvó házasságban élnek. E tanúvallomások nem kérdőjelezhetők meg, a meghallgatott személyek elfogulatlanságához nem fért kétség, azokat a felperesek sem vitatták, így okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a házastársak életközösségben éltek. Látszólag ellentmond a fentieknek a felperesek által meghallgatni kért tanúk nyilatkozata, akik előadták, hogy az alperessel a tanyás ingatlanban nem találkoztak. Nem hagyható figyelmen kívül azonban egyfelől az, hogy a felperesek rokonságához tartozó tanúk nem voltak érdektelennek tekinthetők, másfelől ismert volt - és ennek tényét a felperesek sem vitatták -, hogy az alperes és az örökhagyó családja között feszült viszony volt, amely miatt a felperesi tanúvallomásokat elfogulatlanak nem lehetett tekinteni. Éppen ez a rossz családi kapcsolat teszi elfogadhatóvá és életszerűvé azt az alperesi magatartást, hogy a néhai rokonainak várható megjelenése előtt a tanyából távozott, így látogatásaikkor a felperesek nem találkozhattak az alperessel a néhai ingatlanában. Megjegyzendő, hogy a felperesi érdektelen tanúk közül **tanú-20** évente háromszor járt az örökhagyónál, **tanú-12** legfeljebb havi egy esetben látogatta. Az a tény, hogy az alperessel ilyen alkalmakkor nem találkoztak - éppen a gyakorinak nem tekinthető látogatásaikra figyelemmel - nem alkalmas annak megállapítására, hogy a házaspár egymástól különváltan élt.

Lényeges és az elsőfokú bíróság által döntő súllyal értékelt körülmény, hogy az örökhagyó mezőgazdasági termeléssel foglalkozott, földjei a tanyás ingatlan körül helyezkedtek el, ami kellő indokul szolgált arra, hogy miért töltötte ideje jelentős részét a saját ingatlanában. Mezőgazdasági földterületekkel ugyanakkor az alperes is rendelkezett. Az a körülmény, hogy a saját tulajdonú földjeit utóbb a tanyához közeli földterületekre elcserélte, alkalmas azon állítása alátámasztására, hogy a mezőgazdasági termelést közös céljaik megvalósítása érdekében együtt folytatták, a gazdasági közösségük mindvégig fennállt, ami az életközösség megállapításának elengedhetetlen tartalmi eleme. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az

örökhagyót betegsége idején házastársa ápolta, az orvoshoz elkísérte és érdektelen tanúvallomás (**tanú-17**) támasztja alá azt is, hogy az alperest házastársa halála megviselte. Ilyen körülmények között pedig nem lehet következtetni a házastársi kapcsolat felszámolására, a házasfelek különélésének tényére.

A fellebbezésben kifejtettek kapcsán rámutat az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak, a felmerült bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, az általa végzett mérlegelési tevékenység nem tekinthető okszerűtlennek. A felperesek alaptalanul hivatkoznak az elsőfokú bíróság téves mérlegelésére, abban ugyanis logikai ellentmondás, a megállapított tényállásban iratellenesség nem található, ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére lehetőség és szükség nincs (BH. 2006. 403. számú eseti döntés). A bíróságnak a perben csak a jogilag releváns körülmények vonatkozásában kell tényállást megállapítania, ennek érdekében valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot mérlegelnie kell. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság e követelménynek teljes körűen eleget tett, mind a felperesek, mind az alperes által meghallgatni kért tanúk vallomását értékelte, pusztán abból, hogy a felperesi tanúvallomásokat a fentebb már kifejtett okokra tekintettel kevésbé vette figyelembe a tényállás megállapítása során, illetve azokat részben kirekesztette, nem lehet következtetést levonni arra, hogy a bizonyítékokat okszerűtlenül, tévesen mérlegelte. A további bizonyítás felvétele iránti fellebbezés kapcsán az ítéltábla megjegyzi, hogy a tényállás a jogvita elbírálása szempontjából lényeges összes körülmény együttes értékelése alapján került kialakításra, így a felperesek által kért tanúk kihallgatásáról a korábbtól eltérő tényállás megállapítása nem várható. Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta a bizonyítási indítványok mellőzésének is. Szükségtelen ugyanis a felajánlott bizonyítás, ha az a per érdemi elbírálását nem befolyásoló olyan tényre vonatkozik, amely a tényállás megállapítása szempontjából közömbös, illetve ha a bizonyítandó tény valósága felől a bíróság már egyéb bizonyítékok alapján meggyőződött. Lényeges, hogy a fél az általa meghallgatni kért tanúk adatait beadványában köteles pontosan megjelölni. Ennek hiányában nem sért jogszabályt a bíróság, ha a felajánlott bizonyítás teljesítését mellőzi (BH. 1990. 349. számú eseti döntés). Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a felperesek által megjelölt tanúk meghallgatását, erre a Pp. 235. § (1) bekezdésében jelölt korlátra tekintettel a másodfokú eljárásban sincs mód, különös tekintettel arra, hogy az a jogvita mikénti elbírálására már kihatással nem lehet.

A fellebbezés érintette a **ingatlan-3-t**. E tekintetben a felperesek annak megállapítását kérték, hogy az ági öröklés alá esik, mivel azt az örökhagyó felmenőjétől öröklés jogcímén szerezte (Ptk. 611. §). A fellebbezés e tekintetben nem volt felülbíráható. A felperesek a jelölt ingatlannal kapcsolatban tulajdoni igényt érvényesítettek, ennek ténybeli alapjaként az elsőfokú eljárásban arra hivatkoztak, hogy az alperes kiesése folytán (Ptk. 601. § (1) bekezdés) a néhai után a túlélő házastárs nem örökölhet, a törvényes öröklés szerint a hagyaték a felpereseket illeti. Ezzel szemben a másodfokú eljárásban tulajdoni igényüket már új tényre alapították, a vagyontárgy ági jellegére hivatkozva

- 7 -

Pf.II.20.514/2009/5. szám

kérték tulajdonjoguk megállapítását és csatolták az ennek alátámasztásául szolgáló okiratokat.

A fellebbezésben új tény állítására és új bizonyítékok előadására csak a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti keretek között kerülhet sor (Bíróági Döntések Tára 2009. 1955. I.). Erre a hivatkozott jogszabályi rendelkezés csak akkor ad módot, ha az új tény vagy bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél

tudomására, feltéve, hogy annak elbírálása rá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Ebből következőleg a felperesek fenti fellebbezési hivatkozása csak akkor foghatott volna helyt, ha igényük elsőfokú eljárás keretén belüli érvényesítése akadályba ütközött volna és ezt megfelelő módon igazolják is. Ezzel szemben a felperesek által felhozott és a fellebbezéshez csatolt iratok - különösen a hagyatékátadó végzés - már a hagyatéki eljárás során is rendelkezésre álltak, nem merült fel adat arra, - és azt maguk a felperesek sem állították -, hogy objektív akadálya volt igényük elsőfokú eljárásban történő érvényesítésének, emiatt erre a másodfokú eljárásban alappal már nem hivatkozhatnak. A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra érdemben nem foglalt állást annak megítélése kapcsán, hogy a vitatott ingatlan ági vagyonnak tekinthető-e.

A fentiek összegzéseként: az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelése alapján teljes körű és helyes tényállást állapított meg, az abból levont következtetései helytállóak, döntése - a per főtárgyát illetően - a jogszabályok helyes alkalmazásán alapul: Ennek megfelelően az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát illetően - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett a perköltség viseléséről. A Ptk. 683. §-ában megfogalmazott rendelkezésből következően az örökösök egymás közötti belső viszonyában a kötelezettségek viselésének arányát a közöttük fennálló jogviszony határozza meg, vagyis az örökösök felelőssége egymás között örökrészük arányához igazodik. Mindegyik örökös csak korlátozottan, a rá szállott hagyatéki vagyontárgyakkal, annak hasznaival vagy azok értéke erejéig felelős. E rendelkezés következtében pervesztességük esetén az általuk viselendő perköltség összege ahhoz a vagyonrészhez igazodik, amit az alperes kiesése esetén külön-külön örökölt volna. Erre figyelemmel - egységes pertársaság hiányában - a perköltségben való egyetemleges marasztalásuk téves, a felmerült költségeket egyenlő arányban viselik. A II. r. felperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért pervesztessége ellenére a perköltség rá eső részének viselésére nem kötelezhető (Pp. 78. § (1) bekezdés, 6/1986. (VI. 26) IM. rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § (Kmr.)). Az I. r. felperes köteles a személyes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték rá eső részének viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, az Itv. 59. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (2) bekezdése és 15. §-a alapján. Erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

- 8 -

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért kötelesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése szerint. Az I. r. felperes a már kifejtettekre tekintettel - pervesztességére figyelemmel - a Pp. 78. § (1) bekezdése, az Itv. 59. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (2) bekezdése és 15. §-a alapján köteles a személyes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték felének viselésére, míg a további eljárási illetéket a II. r. felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam viseli (Pp. 78. § (1) bekezdés, Kmr. 13. § (1) bekezdés, 15. §).

S z e g e d, 2009. december 9.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bírő	táblabíró